

ชอบก็ 'Jeeb'

ทดลองอ่าน

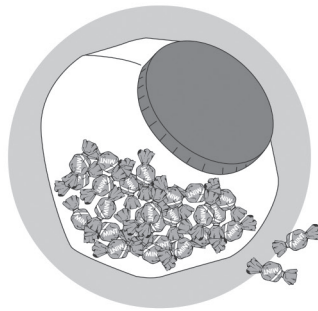
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Karnsaii เขียน
kanapy ภาพ

ບອບກີ 'Jeeb'

ชอบก็ 'Jeeb'

Karnsaii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2709-7

ภาพปก Kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เชื่อว่าหลายๆ คนคงเคยมีเพื่อนสมัยเด็กที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปสักกี่ปี หรือเราจะเติบโตขึ้นมากแค่ไหน เพื่อนคนนั้นก็ยังคงอยู่ในความทรงจำของเราเสมอไม่เคยเลือนหายไปกันใช่ไหมล่ะคะ

เหมือนอย่างที 'เปี้ยว บัณฑิต' นิสิตปีหนึ่งคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาไม่เคยลืมเพื่อนในวัยเด็กที่ชอบทำหน้าขม้างเหมือนทศกัณฐ์จนได้รับฉายาว่า 'พี่ยักษ์' คนนั้น ถึงแม้ว่าพี่ยักษ์จะชอบทำหน้าดุ แต่ทุกครั้งที่ได้พบกันพี่ยักษ์จะมีลูกอมมายมั้นท์มาให้เสมอ จนทำให้มันต์กลายเป็นรสชาติที่เปี้ยวตกหลุมรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

ทว่าความจำเป็นบางอย่างทำให้ทั้งสองคนต้องจากลากันไป...

พี่ยักษ์ยังคงมีตัวตนอยู่ในความทรงจำ ในขณะที่ 'เชียน ศกัณฐ์' รุ่นพี่คณะวิศวกรรมศาสตร์ผู้โด่งดังก็ได้ก้าวเข้ามาวุ่นวายในชีวิต ซึ่งความสงสัยบางอย่างในตัวของเชียนทำให้เปี้ยวไม่ทันได้ระวังหัวใจของตัวเอง...เช่นนี้แล้วเปี้ยวจะอย่างไรต่อไป จะค้นหาความจริงและป้องกันหัวใจของตัวเองจากบุคคลหน้ายักษ์ผู้โด่งดังคนนั้นได้หรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยไปพร้อมๆ กันได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

- Jeeb ที่ 1 -

ฝันดี

ผมขออนุญาตความรู้สึกอื่นๆ ในอีกที่ที่อยู่ในห้วงแห่งความฝันนี้ว่า 'ฝันดี' โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารู้สึกว่าคุณนั้นเป็นความทรงจำแสนพิเศษที่ติดอยู่ในห้วงความทรงจำตลอดมา ใครกันเล่าอยากจะตื่นจากความฝันที่ว่า และฝันดีของผมคือการที่ได้เห็นภาพความทรงจำในวันวาน

ภาพเด็กน้อยร่างเล็กแกร็นคนหนึ่งกำลังนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น มือทั้งสองยกขึ้นปาดน้ำตาที่อาบเต็มร่องแก้ม สีหน้าเหยเกเพราะรู้สึกเจ็บแปลตตรงหัวเข่าที่ตัวเองวิ่งหกล้มจนหัวเข่าครูดไปกับพื้นถนน

แน่นอนว่าบาดแผลเลือดไหลชิบนั้นทำให้เด็กน้อยขวัญเสียจนร้องไห้จนกระทั่งร่างของเด็กอีกคนเดินมาหยุดยืนเบื้องหน้า ร่างของเด็กหนุ่มวัยกำลังโตนั้นสูงพอจะยื่นบังแดดให้กับคนที่กำลังเสียขวัญ ผู้มาใหม่ทำหน้าที่อย่างใจอกอดกอดเลียนแบบกิริยาของผู้ใหญ่ก่อนถอนหายใจออกมา

"หยุดร้อง"

มือที่เพียรปาดน้ำตาให้ตัวเองของร่างเล็กแกร็นหยุดชะงัก ก่อนจะเงยหน้าหนีตาเมื่อแสงแดดส่วนหนึ่งสาดมากระทบดวงตา คนตัวโตกว่าจึงขยับตัวไปอีกทางเพื่อบังแสงแดดนั้น

"เป็นผู้ชายอะไรร้องไห้"

"ก็หนูเจ็บ"

เด็กน้อยชี้แยเบะปากทันที

"ตัวขนาดนี้ไม่หนูแล้ว" เด็กที่ยืนอยู่ในมัตวลงมาจากลิ้น"แบบนี้เรียกหนู"

"ฮือออ"

พุดจบ คนถูกแห่ก็ร้องไห้โหยจนอีกฝ่ายเกาหัวแกรกๆ ทำหน้าไม่ถูก
สุดท้ายคนที่โตกว่าจึงทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เด็กชี้แยนั้น

"ร้อนตุตตะมัด" คนตัวโตบนพื้พำ ก่อนจะล้งเข้าไปในกางเกงเนื้อดีแล้ว
ควักเอาบางอย่างมายื่นให้กับคนที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น "อะนี่"

เด็กชี้แยทำหน้าไม่เข้าใจ

"ให้"

คนตัวโตกว่าทำหน้าหงุดหงิด

"พี่ให้หนูเหวอ"

"เออ"

"..."

"รับไปสิ มาตรงนี้ เดี่ยวแกะให้เลย กินแล้วต้องหยุดร้องไห้ละ"

คนที่ถูกหลอกล่อด้วยของกินพยักหน้าหงึกหงัก

"อ๊ น้ำมูกไหล"

ฝ่ายที่แกะของลูกอมให้ทำหน้าขะแยง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยื่นขายเสื้อ
ตัวเองให้อีกฝ่ายเช็ดน้ำมูก

"อร่อยอะ"

หลังจากถูกป้อนด้วยลูกอมรสมินต์ สีหน้าเด็กงอแงก็ดีขึ้น ดวงตาคู่นั้น
มองพี่ชายแปลกหน้าที่ใจดีกับตัวเองอย่างชอบใจ

"ยายที่นั่งเหอะ นั่งกลางแดดมันร้อน"

แต่อีกฝ่ายดูเหมือนไม่ได้ให้ความสนใจ เด็กชายที่ตัวโตกว่าจึงผุดลุกขึ้น
คุกเข่าร่างแกร็นให้ลุกขึ้นเดิน

"พี่ชาย ลูกอมอร่อยจัง มีอีกมั้ยอะ"

ฝ่ายนั้นถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะจูงแขนอีกฝ่ายให้เดินเคียงข้างกัน

"บ้านอยู่ไหน เดี่ยวไปส่ง"

"ตรงซอยข้างหน้าอะ"

"เดี๋ยวถึงบ้านจะให้ลูกอมที่เหลือ"

ดวงตาคู่เล็กเป็นประกายทันที จนกระทั่งทั้งคู่เดินมาถึงรั้วบ้านไม้สีฟ้า ตัดกับตัวบ้านสีขาวสะอาดตา

"นี่บ้านหนู"

"อืม"

คนตัวโตกว่ายื่นลูกอมรสมินต์ที่เหลือให้อีกฝ่าย

"นี่เรียกว่าลูกอมมายมินท์ แตรสชาติเหมือนยาดีฟันเนี่ยนะอ้อ" คนให้บอกก่อนจะยกไหล่ "ถ้าชอบก็เอาไปให้หมดเลย อันนี้ของน้องสาว มันติดกระเป๋ามา"

"ขอบคุณอะพี่ชายใจดี"

"รีบเข้าไปทำแผลได้แล้ว เดี่ยวเลือดก็หมดตัวซะก่อนหรอก"

"อะ"

คนได้ของกินพยักหน้ารับอย่างแข็งขันก่อนจะรีบวิ่งเข้าบ้าน แต่จังหวะนั้นกลับนึกอะไรออก จึงหันไปตะโกนถามแผ่นหลังที่กำลังจะผละออกไป

"พี่ชายใจดีชื่ออะไรอะ"

ฝ่ายนั้นชะงักไปเล็กน้อย กดยิ้มมุมปากก่อนจะตอบ

"ยัยค์"

"คนอะไรชื่อยัยค์" เด็กน้อยเกาหัวแกรกๆ มองเจ้าของชื่อประหลาดอย่างไม่เข้าใจ "พี่ชายไม่ได้มีเขี้ยวเหมือนยัยค์ทศกัณฐ์สักหน่อย"

เจ้าของชื่อยกไหล่อีกครั้งก่อนจะผละออกไป เด็กน้อยมองตามแผ่นหลังนั้นไปจนลับตาก่อนจะทำหน้าเสียตาย

"ถามแต่ชื่อพี่ยัยค์ ยังไม่ได้บอกชื่อตัวเองเลย" เด็กน้อยพึมพำเหม่อมองไปยังความว่างเปล่าเบื้องหน้าแล้วถอนหายใจออกมา "ผมชื่อเปี้ยวนะอะ"

"..."

"เปี้ยว บัณฑิตชอบกินลูกอมมายมินท์ของพี่ยัยค์มากเลยอะ"

ผมสะดุ้งตื่นตอนที่แสงแดดยามเช้าส่องผ่านหน้าต่างที่เมื่อคืนไม่ได้
รูดม่านปิดเข้ามา ผมลูบหน้าตัวเองแรงๆ ก่อนจะผ่อนลมหายใจเมื่อรู้สึกว่
หัวใจตัวเองเต้นรัว

ฝันถึงเรื่องตอนเด็กอีกแล้ว ผมยิ้มน้อยๆ เหลือบตามองไปยังโต๊ะที่
วางคอมพิวเตอร์ซึ่งมีลูกอมยี่ห้อหนึ่งวางอยู่ตรงนั้น

ลูกอมมายมิ่ง

"อยู่ๆ ทำไมถึงฝันเรื่องนี้วะ"

"..."

"ป้านี้ไอพียักษ์มีลูกมีเมียไปแล้วมั้ง"

ผมที่หวนนึกถึงอดีตพูดซ้ำๆ จำได้ว่าตอนเด็กๆ ย้ายตามพ่อไปอยู่เชียงใหม่
ช่วงหนึ่ง ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอม เลยบังเอิญได้รู้จักไอพียักษ์ซึ่งมาเยี่ยมปู่ยา
กับครอบครัวที่บ้านอยู่แถวเดียวกัน ตอนนั้นเด็กมาก ความทรงจำถึงได้
เลือนๆ รางๆ แต่ที่จำไม่ลืมก็คือเรื่องที่ผมร้องไห้งอแงหนักตอนที่พ่อกับแม่
บอกว่าจะย้ายบ้าน เพราะมีคำสั่งให้พ่อไปรับตำแหน่งที่จังหวัดอื่น

ผมจำได้ดีว่าร้องไห้เสียใจมาก เพราะจะไม่ได้เจอไอพียักษ์อีก

เฮ้อ ก็ไปแล้วนะที่ไม่ได้เจอกัน

คิดถึงตอนนั้นซะมด

ผมยกไหล่ ก่อนจะบิดความทรงจำวัยเยาว์ทิ้งไปแล้วผุดลุกขึ้นเมื่อได้ยิน
นาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ส่งเสียงร้อง เดินดิ่งไปคว้าเอาผ้าเช็ดตัวที่ตากไว้ตรงระเบียง
หอบหิ้ว จังหวะที่เลื่อนประตูกระจกตรงระเบียงออก กลิ่นฉุนก็ก็กลายมา
ปะทะจมูกทันที

ไม่ต้องเดาให้ยาก

ผมหันขวับไปตามกลิ่นนั้นทันที เห็นเพื่อนข้างห้องที่ระเบียงติดกัน
เหลือบตามองมาทางนี้พอดี ก่อนที่มันจะดับบุหรืในมือด้วยการที่มไปกับ
กระถางทรายแถวนั้น

"สูดมะเร็งแต่เช้าเลยนะ"

มันโคตรจะห่วยก่อนจะทำเสียงจ๊าก

"เรื่องอะไรมาแข่งกูไอ้เปี้ยว"

"ไอ้เวรที่เป็นทั้งเพื่อนข้างห้องและเพื่อนสนิทของผมนักโทษที่พูดตรงๆ นะ ผมว่ามันเป็นผู้ชายที่หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อย แต่คำพูดที่พ่นออกจากปากมันทำให้ความน่ารักของมันหายวับไปเลย"

"เพลๆ บ้างเหอะอ๋อง"

"..."

"กูเห็นมึงสูบบ่อยมากเลยนะช่วงนี้ มีเรื่องเครียดอะไรหนักหนาอะ"
มันยังไห้ลอีกคร้ง

"อีกอย่างนะเว้ย มันเหม็น"

"ไอ้อ๋องซะงักไปแล้วถอนหายใจแรงๆ เพราะมันรู้ว่าผมไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ ถ้าดมมากๆ เข้าก็จะแพ้ผื่นขึ้นในบางครั้ง"

"โทษทีวะ"

"..."

"กูจะพยายามเพลๆ กูลืมไปว่ามึงแพ้กลิ้นมัน"

มันว่าพร้อมกับคว้าผ้าเช็ดตัวพาดไหล่เดินเข้าห้องตัวเองไป

"เลิกได้ก็ดี"

ผมตะโกนตามหลังมันไปแล้วส่ายหัว พอจะรู้มาบ้างว่าเพื่อนสนิทมีปัญหา เรื่องที่บ้าน แต่มันไม่ค่อยปรึกษาเล่าอะไรให้ฟังหรอก คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ คราวผ้าเช็ดตัวไปอาบน้าบ้าง ทุกๆ เช้าผมจะอาศัยช้อนชูชูกิสี่ดำของไอ้อ๋อง ไปเรียนทุกวัน หลังจากสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในชุดนิสิตแล้ว ผมก็รีบคว้ากระเป๋าล้วปิดประตูห้องทันทีเมื่อได้ยินเสียงห้องข้างๆ เปิดประตู

"ไอ้อ๋องโยนหมวกกันน็อกให้ผมตอนที่เปิดประตูออกไปเจอมัน"

"สายแล้ว เมื่อกี้ไอ้ห้าไต้งไลน์มาว่ามันถึงคณะแล้ว"

มันทำหน้าแปลกใจ

"รออยู่ที่คณะเราเหรวะ"

"อือ"

ผมเองก็ประหลาดใจไม่แพ้มันหรอก เพราะ 'ไอ้ไต้ง' เพื่อนสนิทอีกคน

มันเรียนคนละคนะกับพวกผม ซึ่งคณะของมันอยู่ตรงฝั่งใหญ่โน้น แต่ดันถ่อมากินข้าวที่คณะผมซึ่งอยู่อีกฝั่งได้เกือบทุกวัน

"มันเรียนวิศวะไม่ใช่หรอ ทำไมถ่อมากินซะไกล"

ผมโคลงศิริชะไปมา

"สงสัยมันติดใจไก่ทอดป้าสมศรีรีเปลววะ"

ป้าสมศรีที่ว่าเป็นเจ้าของร้านขายไก่ทอดขึ้นชื่อที่คณะของผม ทั้งผมและไ้อ้อ่องต่างพากันยกไหล์เพราะไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เดือนปีหนึ่งคณะวิศวะชอบสังฆารมากินข้าวเช้าที่คณะผมบ่อยๆ

- J E E B -

โรงอาหารที่คณะผมในยามเช้าคนจะเยอะจนแทบไม่มีที่นั่ง เนื่องจากเป็นโรงอาหารรวมของสามคณะซึ่งประกอบไปด้วยคณะจิตวิทยา คณะสหเวชฯ และคณะผม (วิทยาศาสตร์การกีฬา) โรงอาหารเต็มไปด้วยผู้คนหนาตาจนมองไม่เห็นโต๊ะที่นั่งว่างเลย ผมหันซ้ายหันขวาอยู่พักหนึ่งก่อนที่สายตาจะเลื้อยไปปะทะกับร่างสูงของเพื่อนสนิทที่นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่โต๊ะหนึ่ง ผมคงมองหามันไม่ถนัดขนาดนี้หากไม่ใช่เพราะหมอนันต์ตัวสูงตั้งร้อยแปดสิบกว่าเวลามันนั่งก็ยังคงเห็นได้เด่นชัด ข้าโต๊ะที่มันนั่งก็มีแต่สาว ๆ แวะเวียนมาทักทายและขอถ่ายรูปกันอย่างไม่ขาดสาย

"หล่อนักนะไอ้หาได้ง"

ผมทักมันพอดีกับที่ไ้อ้ได้ถ่ายเซลฟี่กับสาว ๆ กลุ่มหนึ่งเสร็จ ไม่แปลกหรอกที่ไ้อ้เวลานี้จะเป็นคนดังที่ใคร ๆ ต่างก็รู้จัก เพราะมันเป็นเดือนคณะวิศวะ ข้ายังเป็นหนึ่งใน 'คทากร' ที่จะทำหน้าที่ถือคทาเดินนำขบวนพาเหรดในงานฟุตบอลประเพณีระหว่างมหาวิทยาลัยผมและมหาวิทยาลัยแถวรังสิตที่จะจัดขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

แน่นอนว่าหน้าหน้าอย่างมันโผล่มาแถวคณะผมย่อมเป็นที่สนใจของสาว ๆ ไม่มากนักน้อย

"พวกมึงมาช้า กูจะเดินไปสั่งข้าวจานที่สองแล้ว"

ผมเหลือบตามองข้าวในจานมันที่พร่องไปกว่าครึ่งแล้ว

"ระวังพุงมึงออกแล้วสาวไม่กรีนะ"

ไอ้อ๋องเฮ้ยแซว

"ให้กูกินเถอะ ซ้อมคทากรแต่ละวันกูเหนื่อยจะตาย"

ผมพยักหน้ารับหงิกหงักเพราะได้ยินมันบ่นเรื่องซ้อมคทากรในช่วงเย็นของแต่ละวันว่าหนักหน่วงพอสมควร

"เหนื่อยขนาดนี้ก็ยังถ่อมากินข้าวที่คณะกูได้โนะ"

ผมหันไปพยักพเยิดกับไอ้อ๋อง

"ติดใจอะไรกับข้าวที่คณะกูนึกหนาวะ วิศววะกับวิทยกีฬาท่างกันคนละโยชน์เลยนะ"

คนถูกถามไม่ตอบในทันทีมันแค่ยกไหล่ทำทางแบบนั้นทำให้ผมหรือตามองด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ทันจะได้คาดคั้นเอาคำตอบจากเพื่อนสนิท ก็เห็นร่างคันทาของลุงรหัสผมเดินถือจานข้าวมาแต่ไกล แต่เพราะตอนเช้าที่คับคั่งไปด้วยประชากรนิสิตสามคณะ โต๊ะว่างจึงหาได้ยากจนพี่แกทำหน้าแข็งๆ

"พี่อู๋ม ทางนี้"

คนถูกเรียกผินใบหน้ามาทางนี้ก่อนจะขยับริมฝีปากยิ้ม คนที่อยู่ในเสื้อกีฬาสีส้มสวมกางเกงบอล ไหล่ข้างหนึ่งสะพายกระเป๋าที่พาเดินตรงมาทางผม จังหวะที่ผมขยับที่นั่งเพื่อเพิ่มพื้นที่ให้ลุงรหัส แวบหนึ่งผมเห็นไอ้हांโต้งขยับรอยยิ้มที่มุมปาก

"โรงอาหารตอนเช้าคนโคตรเยอะ" พี่แกพูดขึ้นหลังจากรับไหว้พวกผม ก่อนจะทำหน้าเหม็นเบื่อเมื่อเห็นไอ้हांโต้งซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามยกคิ้วให้

"โรงอาหารคณะมึงไม่มีข้าวกินหรอ"

ลุงรหัสผมพูดขึ้น ขณะที่ไอ้เพื่อนแรวแค่ยกไหล่ ผมมองภาพตรงหน้าก่อนจะสายหัว เพราะมันเป็นภาพที่เกิดขึ้นจนชินตาในทุกๆ ครั้งที่พี่แกเห็นไอ้เหี้ยนคณะวิศวฯ นี่โผล่หัวมาที่คณะ สองคนนี้ไม่ค่อยจะกินเส้นกันเท่าไร

ถ้าให้พูดตรงๆ คือมีแต่สายรหัสปีสามของผมฝ่ายเดียวที่ไม่ชอบขึ้นหน้าไอ้ไต้ง เพราะไอ้ไต้งนั่นเคยแฉส่วนสูงของพี่อู๋ม แน่นนอนว่ามันทำให้ลุงรหัสผมโกรธ หัวฟัดหัวเหวี่ยง ขณะที่คนชอบแหย่อย่างเพื่อนผมดันชอบใจซะอย่างนั้น

"มีพี่ แต่คณะผมกะเพราเนื้อไม่อร่อย"

ผมเหลือบตามองจานข้าวผัดกะเพราของพี่อู๋มทันที ก่อนจะคลั่งขมับ เพราะเห็นแววตอล้อต้อเถียงกันระหว่างคนคู่นี้

"ทำไม ของคณะมึงเป็นเนื้อหมาเหร"

ผมกับไอ้ไต้งหัวเราะทันที

"เปล่าพี่" ไอ้ไต้งยิ้มตาพราว มันจ้องใบหน้าขาวของพี่อู๋มก่อนกดขี่มุ่มปาก "ผมว่าเนื้อคณะพี่น่าจะอร่อยที่สุด"

เดี๋ยวนะ! ที่มึงพูดถึงนี่หมายถึงเนื้อสัตว์หรือเนื้อคน ผมหรีตามองเพื่อนสนิทที่จ้องใบหน้าลุงรหัสผมไม่วางตา

สายตามันที่มองพี่อู๋มเหมือน...กำลังจ้องอาหาร

"ไอ้สัตว์" พูดไม่พอ พี่อู๋มแม่งยังชูนิ้วกลางให้อีกฝ่ายเป็นของแถม ขณะที่ไอ้เพื่อนเวรดันหัวเราะชอบใจจนไอ้ไต้งส่ายหัวแล้วผละออกไปซื้อข้าว

"เพื่อนมึงแม่งประสาทแดกวะเปียว"

พี่อู๋มส่ายหัวก่อนจะหันมาคุยกับผม

"มันมีดีแค่หน้าตาเท่านั้นแหละพี่"

ผมเห็บเพื่อนสนิทซึ่งๆ หน้าจนมันเบะปากให้ระหว่างนั้นมีสาวๆ กลุ่มหนึ่งเดินมาขอไอ้ไต้งถ่ายรูป ผมเลยทันได้เห็นพี่อู๋มเบะปากใส่แผ่นหลังมันไป

"หมั่นไส้เพื่อนผมขนาดนั้นเลย?"

"ถามจริงนะ"

พี่รหัสปีสามเจ้าของส่วนสูงตามมาตรฐานชายไทยพอดิบพอดีหันมาถามผม

"มึงคบไอ้ไต้งนี่ไปได้ยังไงวะ กวนตีนฉิบหาย"

ผมยิ้มน้อยๆ

"จริงๆ มันก็นิสัยดีนะพี่ แต่มันชอบหยอกชอบแฉเท่านั้นเอง"

พี่แกสายหัวแรงๆ

"ปากแบบนี้อ่อนตืนนะสิ" พี่แกเบะปาก "เออ ว่าแต่เย็นนี้อยาส้มที่นัดกันนะ"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก เย็นนี้สายรหัสมนัดเลี้ยงกันที่ร้านอาหารกึ่งับไกวัล มหาวิทยาลัย เพราะตอนเปิดสายวันนั้นสายรหัสปีสี่ดันติดธุระมาไม่ได้ ฉะนั้นวันนี้พี่แกเลยจะเลี้ยงสายให้พวกผมอีกที

"มายมื่นที่อีกแล้วเหอวะ"

พี่อุ้มบ๊วยปากไปที่ลูกอมในมือที่ผมล้วงออกมาจากกระเป๋าเป้

"ของโปรดผมนี่พี่"

ผมหยิบลูกอมเข้าปากแล้วเคี้ยว รสมันต์ที่สัมผัสได้ทำให้รู้สึกตื่นตัวและเย็นสบาย ที่สำคัญกินทีไรก็นึกถึงคนให้ครั้งวัยเยาว์ทุกที

"ชอบอะไรขนาดนั้นวะ"

"กินแล้วนึกถึงตอนเด็กๆ ใจพี่"

คิดถึงคนให้ที่ใจดีพาเด็กขี้แยไปส่งถึงบ้าน และหลังจากนั้นยังอุดหนุนแวะเวียนมาเล่นด้วย และทุกครั้งที่มาก็มักจะมีลูกอมมายมื่นที่ติดมือมาฝาก ไอ้พี่ยักษ์คงไม่รู้ว่านอกจากลูกอมรสนี้แล้ว ผลข้างเคียงจากความชอบทำให้ผมคลั่งไคล้ของกินแทบจะทุกชนิดที่เกี่ยวกับมันต์ เรียกว่าเป็นสายมันต์เข้าเส้นเลือดเลยก็ว่าได้

"ชอบเหมือนน้องสาวเพื่อนกู"

ผมทำหน้าสนใจ

"เพื่อนกูนะ ต้องซื้อของกินเกี่ยวกับมันต์ไปให้น้องสาวมันประจำ กูว่าน้องสาวเพื่อนกูคงคลั่งมันต์พอๆ กับมึงเนี่ยแหละ"

"..."

"แต่มึงรู้มั๊ยว่าเพื่อนกูแม่งเกลียดมันต์ชิบหาย"

จังหวะที่กำลังนั่งฟังพี่อุ้มเล่าอย่างตั้งใจ ผมก็รู้สึกว่ารรยากาศในโรงอาหารพล้นเสียงสงบไปชั่วพริบตา เสียงแซ่ซ้อแจจายไปราวกับหยุดเวลา ความสงสัยนั้นทำให้ผมกวาดสายตามองไปรอบโรงอาหารทันที

"พูดถึงไม่ได้เลยนะไอ้ห่า" พี่อุ้มสายหัว "ขยันโผล่หัวมาทำให้คนกู"

รุ่นวายจริงใจห้าเซียน"

หือ?

ผมหมุนหัวควั่นที่เมื่อได้ยินชื่อใครสักคนหลุดออกมาจากปากพี่แก แล้วความสงสัยของผมก็ได้คำตอบเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อช็อปคณะวิศวะสองคนเดินเด่นอยู่ท่ามกลางคนอื่นมาแต่ไกล

หนึ่งในสองคนนั้นคือคนดังของสาขายานยนต์ที่ใครๆ ก็รู้จัก

"ไอ้เซียน ไอ้เดี่ยว ทางนี้"

พี่อุ้มโบกมือเรียกสองคนนั้น แนสิ ก็สองคนนั้นคือเพื่อนสนิทของลุงรหัสผม

"โต๊ะโน้นว่างพอดี ได้วุกุ้ยๆ ไปนั่งตรงโน้นนะ ตรงนี้คงนั่งไม่พอ ตัวควายๆ ของพวกมันคงเบียดเบียดที่นั่งของพวกมันน่าดู"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก เอาจริงๆ ก็เคยเห็นเพื่อนสองคนนั้นของพี่อุ้มแวะมาที่คณะบ่อยๆ วันนี้คงแวะมากินข้าวเหมือนทุกครั้งละมัง ผมสรุปในใจก่อนจะผุดลุกขึ้น ออกไปต่อแถวซื้อข้าว

"พี่เซียน"

สองสาวข้างหน้าที่ผมกำลังต่อแถวอยู่ซุบซิบกันเสียงไม่เบา ก่อนจะชี้ไม้ชี้มือไปยังคนในหัวข้อสนทนา

"พี่เซียนจริงๆ ด้วย"

"ตัวจริงหล่อมาก"

"จริงแก ขนาดหน้าไม่ค่อยยั้มยังดูดีขนาดนั้น"

ผมโคลงศีรษะแล้วอดคิดตามสองสาวข้างหน้านี้ไม่ได้ แวบหนึ่งผมเหลือบตามองไปยังคนในชุดเสื้อช็อปที่ทูดตัวลงนั่งที่โต๊ะเดียวกับพี่อุ้ม ขนาดเห็นไกลๆ ยังรู้สึกว่ามีกลิ่นอายดีไม่น้อย

"แต่เสียดายมาก พี่เซียนมีเจ้าของแล้ว"

สองสาวตรงหน้าบ่นขึ้นอีกครั้ง

"จริงเหรออ"

"ก็ไอ้เพเจนนั่นไง"

ผมกดยิ้มมุมปาก เพราะก่อนหน้านี้ตัวเองก็ไปกดไลค์เพจดังกล่าว

มาแล้ว

ติ่ง!

จังหวะนั้นเสียงแฉ่งเตือนเพลงที่ผมกดติดตามเอาไว้ก็ดังขึ้น ผมจึงไม่รอช้า
กดเข้าไปอ่านโพสต์ซึ่งลงรูปชายหญิงยืนเคียงกันพร้อมข้อความ

เพลงทวงคืนเหมียวมาริสจากเซียนศกัณฐ์

ช่วงนี้คนเลิกกันเยอะนะ ไม่สนใจแยกกันบ้างหรือครับ

Comments

รักน้องเหมียวคนเดียว เหมือนน้องเหมียวถ่ายกับพ่อวะ

Sitt.Sita โหมงามกับบอสสุดๆ

ไอซิน้องเหมียวคนเดียวในใจ ทุกคนอย่าตกใจไป จริงๆ น้องเหมียว
กับผมคบกันสักพักแล้ว เซียนมันก็แค่ตัวหลอก

Arm♥Meow ยี้! น้องเหมียวไปล้างมือให้สะอาดนะครับ

FCพี่เซียน หล่อเยี่ยวเล็ด

แมนวังหินซึ่งเบาะปลิว พลาดจากเซียนยังมีเพี้ยนรออยู่ล่ะครับ

Onlyพี่เซียนวิศวะ พร้อมเป็นเมียพี่เซียนค่ะ

Tichob_tichob คสพ. คู่นี้ก้าวแรกไม่เป็นอะไร ก้าวต่อไปคือเลิกรา

จะซงจนกว่าจะได้พี่เซียน @Onlyพี่เซียนวิศวะ ข้ามศพฉันทไปก่อน!

คอมเมนต์แม่งโคตรจี้!

ผมขำจนไหลล้นตอนทีอ่านความคิดเห็นได้โพสต์ซึ่งไหลเป็นน้ำ ทั้งๆ ที่
โพสต์ดังกล่าวถูกโพสต์ไปแค่ไม่กี่นาที ความเห็นส่วนใหญ่เป็นไปในทาง
แซะผู้ชายในภาพที่ยืนเคียงคู่อยู่กับ 'เหมียว มาริส' นักแสดงสาววัยรุ่นที่แจ้งเกิด
จากบทสาวน้อยที่มีปัญหาครอบครัวจนเลือกทางผิดในซีรีส์เกี่ยวกับวัยรุ่น
สะท้อนสังคมเมื่อสองปีกว่า แนนอนว่าบทนั้นทำให้นักแสดงหน้าใหม่แจ้งเกิด
ในชั่วข้ามคืน บวกกับหน้าตาที่น่ารักเกินห้ามใจและรอยยิ้มหวานๆ ที่กระซกใจ

บุรุษเพศ ซึ่งสิ่งเรื่อนั้นออกอากาศแค่เพียงไม่นาน ชื่อของเธอก็ถูกค้นหามากมาย
แน่นอนว่าผมก็เป็นหนึ่งในแฟนคลับที่แอบปลื้มเธออยู่เงียบๆ

เหมือนๆ มาริสาคือขวัญใจของหนุ่มๆ ภาพจำของเธอคือหญิงสาวเจ้าของ
รอยยิ้มที่บอบบางบริสุทธิ์ จนกระทั่งวันหนึ่งมีคนแอบถ่ายรูปเธอกับชายแปลกหน้า
แต่หน้าไม่แปลก ซ้ำยังหน้าหล่อบรรลี่ยคนหนึ่งได้ในอริยาบถที่ดูสนิทสนม
แม้จะไม่เคยยอมรับตรงๆ ว่าทั้งคู่คบหากัน แต่การที่เหมือนๆ มาริสาไม่เคย
ออกมาปฏิเสธก็ทำให้ข้อสันนิษฐานที่ว่าทั้งคู่เป็นแฟนกันมีเค้าลางเป็นจริง
จนทำให้บรรดาชายไทยที่หลงปักใจกับเหมือนๆ มาริสาจึงพาลพาไลตั้งไข่เพจนี้นั้น

หนุ่มๆ ต่างหลงรักเหมือนๆ มาริสา และในทางตรงกันข้ามหนุ่มๆ ต่างก็
หมั่นไล่เขียน ศกัณฐ์

ผมนวนิกรถึงช่วงที่คลั่งพี่เหมือนๆ มากๆ เคยไปแอบสืบประวัติเพื่อนสนิท
ของพี่อุ้ม

'ศกัณฐ์ เตชะวรลักษณ์'

ปี 3 วิศวกรรมเครื่องกล สาขายานยนต์

หน้าตาไม่ต้องพูดถึง แค่ความสามารถรอบด้านตั้งแต่กีฬาไปจนถึงดนตรี
ก็ทำให้พี่เขียนได้รับความสนใจพอๆ กับเน็ตไอดอลยุคนี้ เสียแต่เจ้าตัวเป็นคน
ค่อนข้างเก็บตัว เลยไม่ค่อยมีข้อมูลส่วนตัวหลุดออกมามากนัก

ผมสายห้าว ก่อนจะปล่อยให้ความคิดนั้นผ่านไปเมื่อถึงคิวที่ตัวเองต้อง
สั่งอาหาร

"กินข้าวที่คณะกูเสร็จ มึงก็กลับไปได้แล้ว"

ผมเอ๋อปากโล้โล้ไต่หลังจากที่มันนั่งเอือระเหยอยู่นาน จนกระทั่ง
ผมปวดฉี่ ต้องแวะมาเข้าห้องน้ำก่อนจะขึ้นเรียนในคาบเช้า

"โล้กูจิงวะ"

ผมสายห้าวทันที

"ได้กินกะเพราเนื้อสมใจมึงแล้วนี่ กินแล้วก็กลับไปได้แล้ว"

ผมหรีตามองมัน

"มองอะไร"

"อย่านึกว่ากูไม่รู้ทันมึงนะไอ้โด้ง"

มันแกล้งทำหน้าไม่เข้าใจ แต่นี่แหละคืออาการของเสียซ่อนเล็บชัดๆ
อีกทั้งไม่ใช่เสียธรรมดาด้วย แต่เป็นเสียที่พร้อมจะตะปบเหยื่อ และถ้าผม
เดาไม่ผิด ผมมองออกแล้วว่าเหยื่อที่ว่ามันคือใคร

"ห้ามยุ่งกับพี่กู"

"ขอปฏิเสธ"

มันตอบแทบจะทันที

"ไอ้โด้ง"

ผมมุ่นหัวคิ้วทันที ในขณะที่มันยกยิ้มมุมปากให้

"เอาน่า คนนี้กูชอบจริง"

"พยายามให้ตายมึงก็จับลุงรหัสกูไม่ได้หรอก"

"ถึงกูจะหล่อไม่เท่าพี่เซียน แต่กูก็น้องๆ พี่มันเลยนะเว้ย"

มันอวยรุ่นพี่ที่คณะมันไม่พอ ยังอวยตัวเองไปด้วย

"รุ่นพี่มึงเนี่ยแหละหล่อ"

ผมแกล้งบลัฟพี่รุ่นพี่มัน เพราะนอกจากเซียน ศักดิ์ฐ์จะเป็นเพื่อนสนิท
พี่อุ้มแล้ว หมอนั่นยังเป็นรุ่นพี่คณะที่ไอ้โด้งมันสนิทสนมด้วยพอสมควร แห่งละสิ
ก็พี่เซียนเคยถูกคัดเลือกเป็นคทากรตอนปีหนึ่ง ชาวว่าไม่เต็มใจนักหรอก แต่ก็
ถูกบังคับให้ลงสมัครจนได้รับคัดเลือก ด้วยเหตุผลนี้ไอ้โด้งถึงสนิทกับพี่มัน

"ไอ้ห้า อย่าดูถูกของดีสาขายานยนต์"

ผมยกไหล่

"มึงไม่รู้หรือว่าวิศวะนอกจากมีเกียร์แล้วก็มียี่สิบสี่ชั่วโมง"

"ไม่รู้"

ผมลอยหน้าลอยตาตอบ

"รู้แต่ว่ามะเขือยาวยังดูดีกว่าหน้าพี่มึง"

"ไอ้ลัด"

มันสบถ ก่อนจะสายหัวเป็นการยุติการต่อล้อต่อเถียงระหว่างกัน เพราะ

มันรู้ว่าผมแก้มปวดไปอย่างนั้นแหละ เห็นเพื่อนขึ้นชมยกย่องใครเข้าหน่อย มันก็เลยอดหันไปไม่ได้ โดยเฉพาะคนคนนั้นดูจะมีสัมพันธ์กับเหมียว มาริสาที่ผมแอบปลื้มอยู่เสียๆ

ไอ้ต้องกลับคณะมันไปแล้ว หลังจากล้างไม้ล้างมือเสร็จก็เหลือเพียงผมคนเดียวที่ยังอยู่ในห้องน้ำ

แกรก

ผมหันขวับไปตามเสียงนั้นทันที

เข้าใจผิด ผมเข้าใจผิดมาตลอดว่าในห้องน้ำนั้นเหลือผมเพียงคนเดียว ประตูห้องน้ำห้องหนึ่งถูกเปิดออกมา ก่อนที่พี่เท้าของใครสักคนจะก้าวมาหยุดอยู่เบื้องหน้า

"หน้ากูแยกว่ามะเขือยาวอีกหรอ"

ผมยืนอึ้ง อ้าปากค้างทันที

"พะ...พี่"

เซียน ศักดิ์ธวัชเป็นๆ ยืนอยู่เบื้องหน้าผม

ผมรู้สึกเหมือนหายใจติดขัดราวกับมีมือที่มองไม่เห็นบีบลำคอไม่ให้หายใจ ผ่ามันขยับเหยียดยืมด้วยท่าทางสบายๆ แต่แววตาที่จ้องมองกันราวกับเปลวไฟที่พร้อมจะเผาไหม้ทุกอย่างที่ขวางหน้า

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อซิปีนกอดอกมองหน้ากันในระยะประชิด นั่นทำให้ผมสังเกตว่าพี่มันตัดผมทรงสูงเปิดท้ายทอยเข้ากับผมสีดำสนิท หน้าผมคายมีไทรหนวดตามสันกราม ยิ่งเสริมให้ดูดิบเถื่อนไม่น้อย บุคลิกของคนตรงหน้าทำเอาผมแอบกลืนน้ำลายทันที

"พี่เซียน"

ผ่ามันขยับเคลื่อนไหวกายมาใกล้ ท่าทางคุกคามนั้นทำเอาผมถอยหลังอย่างตกใจ

"ชะ...ขอโทษครับ"

"กลัวกูหรอ"

ผมเฝ้มปากแน่นก่อนจะเบือนหน้าหนีเมื่อพี่มันโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้

ใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย ไหนจะฝ่ามือทั้งสองข้างที่กางกันผมเอาไว้ไม่ให้ขยับหนี

"ผมขอโทษครับที่พูดแบบนั้น"

ตอนนี้แทบจะยกมือไหว้ขอโทษอีกฝ่ายที่พูดไม่คิดแบบนั้น แต่ใครจะรู้ว่าผมจะโชคร้ายขนาดนี้ไง เขาถึงบอกให้ทุกซ์แก้ท่านทุกซ์นั้นถึงตัว ว่าร้ายใคร ผลก็ย้อนเข้าตัวเองจนได้

"มองหน้ากุหลิบ"

"..."

"มองให้ชัดๆ" ลมหายใจร้อนผ่าวกระซิบที่ข้างหู "หน้ากูเหมือนมะเขือยาวจริงหรือ"

ไม่เหมือนเลย

ไม่มีตรงไหนที่เหมือนเลย

ผมส่ายหน้าหัวือ

"ขอโทษครับพี่ ผมแค่พูดแซวเล่นกับเพื่อน ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าพี่จริงๆ ขอโทษครับ"

พูดไปก็ยกมือไหว้อีกฝ่ายปลกๆ

"อือ"

พี่มันขยับถอยห่าง ทำให้หายใจสะดวกขึ้น แต่ประโยคที่หลุดจากปาก พี่มันต่อจากนั้นนี่สิที่ทำให้ผมอึ้ง

"หน้ากูไม่เหมือนมะเขือยาวหรอก แต่กว่าอวัยวะอย่างอื่นของกูเหมือนมะเขือยาวมากกว่า อาจจะยาวยิ่งกว่ามะเขือยาวด้วยซ้ำ"

เซี่ยยยยยยยยย

ผมตาเหลือก ทำหน้าไม่ถูก สายตาสับตบกัมด่าทันที ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปาก แววตาดูไม่น่าไว้วางใจจนผมรู้สึกตัวเองหน้าแดงวาบ

"กูหมายถึงข้อศอก" ฝ่ายนั้นกระซิบข้างหู "ไอ้เด็กลามก"

แม่งงงงงงงงง

ผมทั้งศีรษะตัวเองแรงๆ ตอนที่ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปากแล้วผละออกไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6561->